

Arrest

nr. 220 160 van 24 april 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VANDENBERGHE
Bloemendalestraat 147
8730 BEERNEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 1 februari 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 juli 2018 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat C. VANDENBERGHE en van advocaat J. TASSENOY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 6 februari 2006 verklaart de verzoekende partij zich vluchteling. Op 22 februari 2006 wordt haar asielaanvraag onontvankelijk verklaard door middel van een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 31 maart 2006 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

1.2 Op 13 mei 2006 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid (oud) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied,

het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 30 november 2007 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Op 30 juni 2008, bij arrest nr. 13 487, verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.3 Op 5 december 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 8 oktober 2010 wordt de verzoekende partij gemachtigd tot een tijdelijk verblijf en wordt haar een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (A-kaart) afgegeven, geldig tot 29 oktober 2011. De A-kaart wordt niet verlengd.

1.4 Op 9 februari 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 10 december 2010 wordt deze aanvraag zonder voorwerp beschouwd.

1.5 Op 26 maart 2012 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 23 september 2015 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.6 Op 26 maart 2012 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 15 januari 2014 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Op 30 maart 2017, bij arrest nr. 184 762, verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.7 Op 11 februari 2014 dient de verzoekende partij een volgende aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis of 9ter van de vreemdelingenwet. Op 4 maart 2014 wordt deze aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Op 12 november 2014, bij arrest nr. 132 958, verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.8 Op 18 oktober 2017 biedt de verzoekende partij zich aan om een asielaanvraag in te dienen. Op 24 oktober 2017 wordt de behandeling van dit verzoek beëindigd, omdat de verzoekende partij zich op deze datum niet heeft aangeboden om haar asielaanvraag in te dienen.

1.9 Op 15 februari 2018 dient de verzoekende partij een volgende aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.10 Op 19 juli 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die op 3 januari 2019 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

“(…) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.02.2018 werd ingediend door :

A(...) K(...), M(...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Pakistan

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen, namelijk dat mijnheer vindt dat hij onredelijk lang wachtte op een definitieve beslissing inzake zijn asielverzoek, dat hij onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst, dat het beroep tegen een weigering van een arbeidskaart nog hangende zou zijn, dat hij zich in een prangende situatie bevindt, dat hij geïntegreerd zou zijn, Frans leerde en werkwillig is, vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

In feite legt betrokkene niet uit waarom hij niet zou kunnen reizen naar zijn herkomstland en zich niet zou kunnen richten tot de bevoegde diplomatieke of consulaire post om een aanvraag in te dienen om langer dan 3 maanden in België te kunnen verblijven.

De behandelingsperiode van zijn asielaanvraag verklaart niet waarom hij niet zou kunnen reizen naar zijn herkomstland om zich daar tot de Belgische autoriteiten te richten. Zijn asielprocedure nam ongeveer 2 maanden in beslag. Het beroep bij de Raad van State tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is niet schorsend en werd bovendien verworpen. Betrokkene betekende gedurende zijn verblijf in België meerdere malen een bevel om het grondgebied te verlaten, maar gaf er nooit gevolg aan. Mijnheer heeft een aanvraag 9§3 ingediend, een aanvraag 9bis en aanvragen 9ter. Alle aanvragen werden afgewezen.

De wet voorziet in een administratieve beroepsmogelijkheid wanneer een aanvraag tot arbeidsvergunning en arbeidskaart wordt geweigerd. Het beroep is echter niet opschortend. Het instellen van een beroepsprocedure geeft geen recht tot tewerkstelling in afwachting van het resultaat van dit beroep. Mijnheer legt geen bewijs voor dat een beroep tegen een weigering van een arbeidsvergunning en arbeidskaart hangende zou zijn en hij verklaart ook niet waarom dit beroep hem zou verhinderen te reizen naar het herkomstland, zich daar eventueel tijdelijk te vestigen in afwachting van een beslissing inzake zijn aanvraag om langer dan 3 maanden gemachtigd te worden op het Belgische grondgebied te verblijven. Ook op basis van tewerkstelling kan betrokkene vanuit zijn herkomstland een aanvraag indienen om verblijfsgemachtigd te worden. Hij kan zich bij deze procedure laten bijstaan door een advocaat. Om in België te mogen werken moeten buitenlandse werknemers over een geldige arbeidskaart beschikken. De Belgische werkgevers moeten een arbeidsvergunning en een arbeidskaart B aanvragen als ze een buitenlandse werknemer willen tewerkstellen. Op basis van die arbeidsvergunning kan de vreemdeling een visum aanvragen.

De elementen van integratie (Frans leren en werkwilg) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Indien betrokkene geen financiële middelen heeft om de terugreis naar het herkomstland te betalen, kan hij ondersteuning bij terugkeer aanvragen. Het initiatief om ondersteuning te vragen ligt bij hem. Sommige sociale diensten, deelwerkingen van Centra Algemeen Welzijnswerk (CAW's) en andere vluchtelingenorganisaties begeleiden mensen die vrijwillig willen terugkeren. Ze zijn partner van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) en vormen het REAB-netwerk. REAB is een programma van de IOM en staat voor 'Return of Asylum Seekers ex-Belgium'.

Deze sociale diensten

- geven informatie over de mogelijkheden van terugkeer en re-integratie*
- stellen een aanvraag op voor ondersteuning en verzamelen de benodigde documenten*
- bezorgen het dossier aan IOM of Caritas International Belgium*

IOM onderzoekt de aanvraag om bijstand bij vrijwillige terugkeer en biedt financiële, administratieve en/of materiële ondersteuning bij de terugkeer en bij de re-integratie na terugkeer.

Caritas International Belgium biedt materiële ondersteuning bij de re-integratie na terugkeer.

Vreemdelingen die meer informatie willen over vrijwillige terugkeer kunnen terecht bij:

- een van de permanente terugkeerloketten van Fedasil in Brussel, Antwerpen, Gent, Luik en Charleroi*
- een van de gouvernementele of niet-gouvernementele organisaties van het REAB-netwerk*

Alle vreemdelingen die vrijwillig willen terugkeren, komen in aanmerking voor een reisticket. Vreemdelingen die op basis van hun nationaliteit onderworpen zijn aan de visumplicht kunnen aanspraak maken op een terugkeerpremie. De terugkeerpremie bedraagt per terugkeer: 250 euro per volwassene.

Het re-integratieprogramma is een materiële ondersteuning die de terugkeerder helpt om de draad weer op te pikken in zijn herkomstland.

De materiële ondersteuning omvat verschillende niveau's:

- De basisondersteuning komt overeen met materiële hulp voor een bedrag van 700 euro. Deze ondersteuning is toegankelijk voor vreemdelingen die op basis van hun nationaliteit visumplichtig zijn voor België op voorwaarde dat ze ooit een asiel- of regularisatieaanvraag hebben ingediend.*

•Daarbovenop kan aanvullende ondersteuning worden toegevoegd voor een bedrag tot 1.500 euro. De aanvullende ondersteuning is toegankelijk voor asielzoekers gedurende hun procedure of gedurende de termijn van dertig dagen die volgt op het bevel om het grondgebied te verlaten.

•Bovenop de twee voorgaande niveau's van ondersteuning kan bijkomend ondersteuning voor een bedrag van 500 tot 1.500 euro worden geboden op basis van sociale situatie en kwetsbaarheid. Voor deze bijkomende ondersteuning komen onder andere zwangere vrouwen, personen met gezondheidsproblemen, slachtoffers van mensenhandel en families met kinderen in aanmerking. (...)”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens verwijst zij naar artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband het volgende uiteen:

“III.3. Deze buitengewone omstandigheden moeten betrekking hebben op enerzijds omstandigheden die de vreemdeling verhinderd hebben, vooraleer naar België te komen, in een Belgische diplomatieke of consulaire post de machtiging aan te vragen en anderzijds omstandigheden die rechtvaardigen waarom de aanvraag voor een machtiging in België wordt ingediend.

Buitengewoon betekent niet dat het onmogelijk is om in het buitenland de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het bijzonder moeilijk is dit te doen. Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden buitengewoon zijn, dient het evenredigheidsbeginsel toegepast te worden.

De situatie in zijn thuisland verhindert dat verzoeker een aanvraag tot machtiging indient bij de Belgische diplomatieke post in zijn thuisland Pakistan. Het is immers zo dat zijn land nog steeds compleet onveilig is. De Britse autoriteiten adviseren NEGATIEF voor elke (terug)reis naar Pakistan (<https://www.gov.uk/foreign-travel-advice/pakistan>) :

“The Foreign and Commonwealth Office (FCO) advise against all travel to:

- the Federally Administered Tribal Areas*
- the districts of Charsadda, Kohat, Tank, Bannu, Lakki, Dera Ismail Khan, Swat, Buner and Lower Dir in Khyber-Pakhtunkhwa*
- the city of Peshawar and districts south of the city, including travel on the Peshawar to Chitral road via the Lowari Pass*

•northern and western Balochistan

•travel on the Karakoram Highway between Islamabad and Gilgit

The FCO advise against all but essential travel to:

•the Kalesh Valley, the Bamoboret Valley and Arandu District to the south and west of Chitral in Khyber-Pakhtunkhwa

•the city of Quetta

•the city of Nawabshah in Sindh Province, and areas of interior Sindh to the north of Nawabshah

There are confirmed reports of an attack on the Chinese Consulate in the Clifton area of Karachi, on the morning of 23 November 2018. Law enforcement agencies have now secured the area. You should remain vigilant and follow the advice of the local security authorities.

Protests which began on 31 October 2018 have now dispersed. Further protests are possible and may occur with little warning. While most protests remain peaceful, they can turn violent quickly. Due to the ongoing potential for travel disruption, British High Commission staff are limiting their travel around Pakistan at present as a precaution. You should plan journeys carefully and stay alert to developments. Avoid any demonstrations, large crowds and public events.

Terrorists are very likely to try to carry out attacks in Pakistan. There's a high threat of terrorism, kidnap and sectarian violence throughout the country, including the cities of Islamabad, Rawalpindi, Lahore and

Karachi. You should be vigilant, avoid all crowds, public events, political gatherings, religious processions and sporting events, and take appropriate security precautions.

Foreigners, in particular westerners, may be directly targeted. Densely populated unsecured areas, such as markets, shopping malls, restaurants and places where westerners and the Pakistani elite are known to congregate, are potential focal points for attacks. You should be extra vigilant at all times and minimize your exposure to areas that pose a higher risk.

Security forces in Pakistan remain on high alert following previous attacks. Alert levels in major cities can fluctuate, and travellers should monitor local media. There may be increases in security force presence and restrictions on movement may be put in place at short notice.

During holy periods/religious holidays, there's an increased risk of targeted attacks, including on western interests and religious minorities. On 17 December 2017, an attack at the Bethel Memorial Methodist church in Quetta killed nine and injured over 50 people. It's possible that further Christian gatherings will be targeted in this way.

In early August, militants attacked a number of schools, including over a dozen schools in the Chilas, Darel and Tangir areas of Dair District, Gilgit Baltistan. In security operations that followed, 2 militants were killed and over 30 arrested. Further attacks on schools and security operations in response are possible. You should seek and follow the advice of the local authorities.

There have been a number of recent terrorist attacks in Lahore. At the present time, you should exercise caution travelling to and around Lahore. Busy public places and events are often targeted, including public transport, major international hotels, the airport, parks, shopping malls and religious sites. Government, military and law enforcement facilities are also targeted. See Terrorism for more information.

On 14 March 2018, an explosion at the Nisar police check post near Raiwand on the southern outskirts of Lahore, close to the Tableeghi (Jamait e Islami) religious centre, caused numerous fatalities and multiple injuries.

Pakistan is in a major earthquake zone and remains at risk from further earthquakes, aftershocks, landslides and flooding. You should familiarise yourself with safety procedures in the event of an earthquake."

Door zijn afkomst uit een zwaar getroffen gebied (streek rond Mardan), heeft mijn verzoeker een verhoogd risico op problemen. "The FCO advise against all but essential travel to: the Kalesh Valley, the Bamoboret Valley and Arandu District to the south and west of Chitral in Khyber-Pakhtunkhwa" (zie hoger). Mardan ligt volledig in het onrustige gedeelte van de Khyber-Pakhtunkhwa Province. Daar hij door de autoriteiten gevisieerd werd, zal hij bij zijn terugkeer zeker opgepakt worden en in de gevangenis gestopt worden. Zijn vertrek uit Pakistan naar Europa zal als een schuldbekenenis beschouwd worden. De hardheid en de folteringsmethodes in de Pakistaanse gevangenissen zijn bekend (<http://pakistanijails.blogspot.com/2009/12/prison-torture.html>).

"The case of the brutal torture of an inmate has been ignored by the media. One wonders why? here is the outrage?"

The Liberal media and the Western press hates the Taliban and the love the British System of Justice. However no one is outraged at the bloody torture of prisoners and the inhuman treatment meted out to the men and women most of whom are jailed for no reason at all. The innocent victim of biased justice simply have to bear the incarceration.

According to some estimates 60% of the prisoners in Pakistani prisons are innocent of the crimes that they are convicted of. The prisoners are the poor and the destitute who cannot afford attorneys who can get them off with NROs, bribes and intimidation. Ever heard of a rich person's child go to prison in Pakistan? It doesn't happen.

Pakistani prisoners have leg irons, and are subjected to the worst atrocities known to man. If one does not know what a leg iron is, it a steel rod about half an inch thick and is clasped to both feet. This keeps

the legs of the prisoner apart so that he has limited motion and literally cannot walk. These leg irons are part of the British legacy.

Anglo Saxon law incarcerates prisoners for crimes. These jails become rape and sodomy centers bringing out the worst beastliness, far removed from any semblance of humanity. The same conditions exist in the USA, UK, Australia and the rest of the world where the prison system exists. The USA has 5% of the world's population but has the dubious distinction of owning 25% of the world's prison population."

Dit maakt dat terugkeer onmogelijk is en een aanfluiting zou zijn van zijn mensenrechten, hem gegarandeerd door art. 3 E.V.R.M.."

3.2 In haar nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij hierop het volgende:

"Voorts voert de verzoeker aan dat de situatie in Pakistan wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt, verwijzend naar een negatief Brits reisadvies. Er moet in dit verband op gewezen worden dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van deze beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoeker dit reisadvies niet heeft voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit wordt pas voor het eerst aangehaald in huidig verzoekschrift. In zoverre de verzoeker zich hierop baseert om aan te tonen dat er in zijn hoofd wel degelijk buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aanwezig zijn en dat de situatie in Pakistan nog steeds zeer gevaarlijk is, lijkt het zijn bedoeling te zijn de Raad de kwetsieve feiten te laten onderzoeken. Het behoort evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling van deze feiten te toetsen aan de buitengewone omstandigheden en hierover een bestuurlijke beslissing te nemen in de plaats van het bestuur. Het bij het verzoekschrift gevoegde reisadvies kan aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

Met zijn betoog maakt verzoeker bijgevolg geen schending aannemelijk van artikel 9bis.

Het middel is niet ernstig."

3.3 Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een verblijfsmachtiging toe te kennen, moet de gemachtigde nagaan of haar aanvraag wel regelmatig werd ingediend, met name of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de indiening van de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De gemachtigde beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland kon indienen, niet werden aanvaard of bewezen werden geacht.

De verzoekende partij voert in haar verzoekschrift aan dat de situatie in haar thuisland verhindert dat zij een aanvraag tot machtiging indient bij de Belgische diplomatieke post aldaar, omdat haar land nog steeds compleet onveilig is. Zij verwijst in dit verband naar het negatieve reisadvies van de Britse autoriteiten en naar een blogpost. De verzoekende partij besluit dat terugkeer onmogelijk is en een aanfluiting zou zijn van haar mensenrechten, haar gegarandeerd door artikel 3 van het EVRM.

In haar nota met opmerkingen voert de verwerende partij aan dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing moet worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken. Zij geeft aan dat dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing, zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van deze beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. De verwerende partij stelt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij het voormelde reisadvies niet heeft voorgelegd aan het bestuur, zodat ermee geen rekening kon worden gehouden. Zij wijst erop dat dit pas voor het eerst wordt aangehaald in het huidige verzoekschrift, en dat, in zoverre de verzoekende partij zich hierop baseert om aan te tonen dat er in haar hoofde wel degelijk buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn, het haar bedoeling lijkt te zijn de Raad de betrokken feiten in de plaats van het bestuur te laten onderzoeken, wat evenwel niet tot zijn bevoegdheid behoort. De verwerende partij besluit dat het bij het verzoekschrift gevoegde reisadvies niet dienstig kan worden aangebracht in de voorliggende procedure.

De Raad wijst erop dat het bestuur inderdaad slechts rekening kan en moet houden met de elementen die de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf (en eventuele aanvullingen ervan) heeft ingeroepen als buitengewone omstandigheden. Ook stelt de verwerende partij terecht dat de Raad de beoordeling niet in de plaats van het bestuur mag maken. Bijgevolg heeft de Raad als annulatierechter inderdaad niet de bevoegdheid om stukken die voor het eerst bij het verzoekschrift werden gevoegd of erin worden aangehaald, zelf in de plaats van het bestuur te beoordelen.

De Raad moet echter vaststellen dat de *in casu* relevante aanvraag om machtiging tot verblijf van 12 februari 2018 zich niet in het administratief dossier bevindt. In de administratief dossier bevindt zich slechts de e-mail van 19 april 2018 van de stad Charleroi aan de Dienst Vreemdelingenzaken met als onderwerp “*Art 9bis du 12.02.2018*”. Uit deze e-mail blijkt dat deze de verzoekende partij betreft en dat 24 bladzijden aan bijlagen werden gevoegd. Van de vermelde bijlagen bevindt zich enkel de brief van de stad Charleroi gericht aan de staatssecretaris en het document met betrekking tot de woonstcontrole in het administratief dossier. Het document betreffende de retributie en de “*courrier de l’avocat*” bevinden zich niet in het administratief dossier. Bijgevolg beschikt de Raad niet over de eigenlijke aanvraag en is het voor hem dan ook niet mogelijk om na te gaan of de verzoekende partij als buitengewone omstandigheid heeft ingeroepen dat het in Pakistan “*compleet onveilig*” is, of zij zich op artikel 3 van het EVRM heeft beroepen en welke stukken zij in dit verband heeft bijgebracht. Uit een synthesesnota van 19 juli 2018 kan slechts afgeleid worden dat de verzoekende partij onder meer “*kan onmogelijk terugkeren*” en “*prangende situatie*” als elementen in haar aanvraag op grond van het voormelde artikel 9bis zou hebben aangehaald.

Gelet op het bovenstaande is het voor de Raad dan ook niet mogelijk om na te gaan of de verzoekende partij inderdaad, zoals de verwerende partij in haar nota met opmerkingen beweert, zich slechts voor het eerst in haar huidig verzoekschrift op het negatieve reisadvies voor Pakistan heeft beroepen. Hetzelfde geldt voor de andere elementen waarnaar de verzoekende partij in haar huidig verzoekschrift met betrekking tot de situatie in Pakistan verwijst. Aangezien het bestuur deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad heeft gesteld, maakt het de wettigheidscontrole op zijn beslissing onmogelijk (cf. RvS 1 oktober 2001, nr. 99.323; RvS 16 december 1998, nr. 77.657; RvS 17 februari 1998, nr. 71.867; RvS 9 oktober 1997, nr. 68.784). De Raad kan immers niet onderzoeken of de gemachtigde daadwerkelijk heeft nagelaten in de bestreden beslissing op het door de verzoekende partij in haar huidig verzoekschrift aangehaalde element in te gaan en op die manier artikel 9bis van de vreemdelingenwet (al dan niet in het licht van artikel 3 van het EVRM) heeft geschonden, of dat daarentegen de verzoekende partij dit element niet heeft ingeroepen in haar aanvraag van 12 februari 2019.

De Raad benadrukt ten slotte dat hij als annulatierechter niet in de plaats van de gemachtigde kan beoordelen of de bestreden beslissing ook zonder de betwiste motieven overeind zou kunnen blijven. De Raad kan bijgevolg slechts vaststellen dat de bestreden beslissing moet worden vernietigd.

3.4 Aangezien de Raad zijn wettigheidscontrole niet kan uitvoeren, moet de bestreden beslissing worden vernietigd. Het overige betoog van de verzoekende partij behoeft geen verder onderzoek.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 juli 2018 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE